ANNE BOOTHOVÁ

ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

Vánoční zázraky se dějí

Lucinka a zatoulané koťátko

bambook

ANNE BOOTHOVÁ
ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

Vánoční zázraky se dějí

Lucinka a zatoulané koťátko

Věnováno Iris.
Doufám, že si Lucinčin vánoční příběh
užiješ.

Kapitola první

Reflektory auta osvětlovaly kamenný dům na konci cesty. Na dřevěných dveřích byl zavěšený vánoční věnec a ve všech oknech vesele blikala malá sváteční světýlka.

„Vítejte u nás v našem vánočním ráji!“ řekla maminka, zastavila auto a s úsměvem se ohlédla na babičku, Lucinku a jejího staršího bratra Oskara.

„Vidím, že někdo už si dal práci s vánoční výzdobou,“ zasmál se nadšeně tatínek.

Lucince se samým vzrušením málem zatočila hlava. Po dlouhé cestě opět uvidí svou kamarádku Stelu. Stela a její rodiče se začátkem roku vrátili domů do Austrálie, ale nyní přiletěli na Vánoce do Anglie, aby tu navštívili Stelina dědečka. Pronajali si velký prázdninový dům u moře,

který patřil k sousední farmě, a pozvali Lucinku a její rodinu, aby strávili svátky s nimi.

Dveře se otevřely a z domu se vyhrnula Stela s rodiči. Lucinčina rodina vystoupila z auta a všichni se začali nahlas vítat a smát.

„Ahoj!“ pozdravila trochu plaše Stela. Po jejím návratu do Austrálie si s Lucinkou vyměňovaly pohlednice, e-maily a také si telefonovaly přes Skype, ale být zase doopravdy spolu byl úplně jiný pocit.

„Ahoj, Stelo! Tak ráda tě zase vidím!“ řekla babička, srdečně Stelu objala a potom si k sobě přitáhla

i Lucinku. Spolu s oběma holčičkami začala legračně poskakovat, všechny se rozesmály a najednou to vypadalo, jako by se nikdy nerozdělily.

„Jsme tak rádi, že jste všichni přijeli," ozval se Stelin tatínek Petr. Pomohl jim odnést zavazadla a doprovodil je do vyhřátého domu. Brzy nato už všichni seděli kolem velkého kuchyňského stolu a popíjeli z hrnků horkou čokoládu.

„Zeptali jsme se farmáře, jestli si můžeme dům vyzdobit, když tu budeme přes Vánoce, a on souhlasil," vyprávěla Stela. „Mysleli jsme, že bychom zítra mohli vyrobit nějaké

ozdoby a koupit ve městě malý vánoční stromek, pokud budete chtít."

„To je výborný nápad," odpověděla Lucinka.

„První Vánoce po našem příjezdu jste na nás byli tak milí," dodal Petr. „Teď vám to chceme oplatit."

Stela s Lucinkou se na sebe usmály. Vzpomněly si na malého králíčka, kterého tehdy na Vánoce zachránily a vrátily k jeho rodině.

„Rozhodně je příjemné, že na Vánoce nemusím všechno vařit sama," prohlásila maminka, „ale stejně vás v tom nemůžeme nechat samotné!"

„Oskar upekl pro všechny speciální vánoční dort," pochlubil se tatínek.

„Skvělá práce, Oskare!" pochválil ho Petr.

„A já s Lucinkou jsme uvařily vánoční pudink," dodala babička. „Vlastně jsme jich udělaly víc, abychom vydělaly peníze pro naši záchrannou stanici pro zvířata."

„A kdo se o stanici stará, když jste tady?" zajímala se Stelina maminka Jana.

„To vám je úžasná náhoda," odpověděla babička. „Vyřešilo se to samo! Moje kamarádka Miriam, veterinářka

v důchodu, si chtěla udělat malé prázdniny. Zůstane teď u mě doma a postará se o zvířata, a její dcera s dětmi budou zase bydlet u Lucinky a Oskara a starat se o Majdu!“

„Škoda že jsi tam musela Majdu nechat,“ prohodila k Lucince tiše Stela. Věděla, jak moc má svou kočičku ráda.

„To je dobré,“ odvětila Lucinka. „Stýská se mi po ní, ale vím, že Majda nerada cestuje – raději zůstává doma. A taky vím, že Miriam se o ni skvěle postará.“

„Mně se po Jiskře taky stýská, ale zase vím, že se bude mít dobře se strýčkem,“ usmála se Stela. „Včera mi

ji vyfotil a poslal – podívej.“ Vytáhla telefon a ukázala Lucince roztomilou fotku malého černobílého pejska, jak hrabe díru na sluncem zalité pláži.

„Když byl náš Oskar malý, snažil se taky prokopat do Austrálie,“ poznamenal tatínek. „Myslel si, že když je to na druhé straně světa, vyklube se přímo na australské pláži.“

„Tati!“ ohradil se Oskar, který právě donesl z auta krabici s dortem. „Nemusíš mě ztrapňovat!“

Fotografii v telefonu si přes rameno prohlížela i Stelina matka. „U nás doma se na Vánoce pořádá grilování na pláži, a my jsme si místo

toho nakoupili na cestu čepice, šály a rukavice!“

„No, my nic grilovat nebudeme, ale zase se můžeme jít projít k moři,“ odpověděl Petr.

„A taky je tady přírodní rezervace, kterou si zamiluje každý milovník zvířat a ptáků! V dunách je dokonce několik dřevěných pozorovatelen, kam se můžeme schovat a dívat se na zvířata.“

„A podívejte, co tu ještě je,“ dodala babička a ukázala k oknu. „Teleskop!“

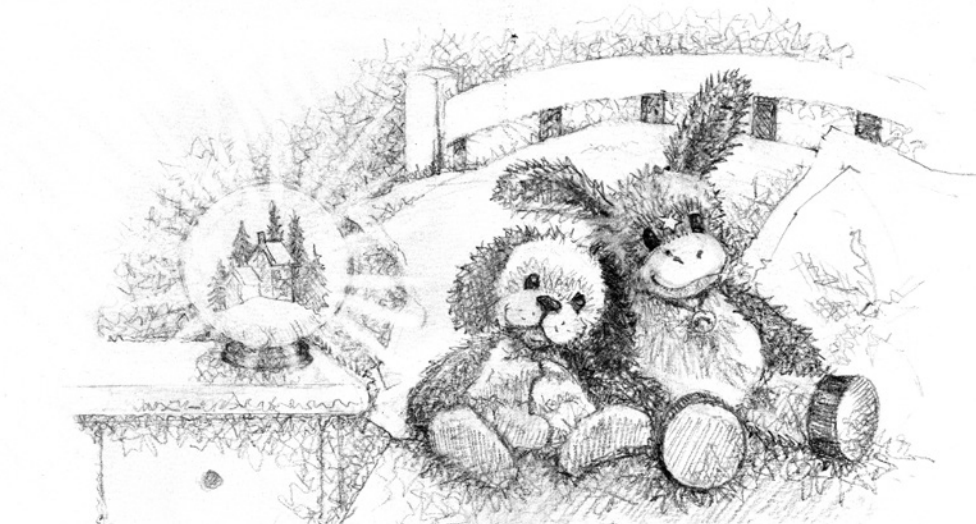
„Když bude jasno, můžeme pozorovat hvězdy,“ zajásal Oskar.

V Oskarově škole měli hvězdárnu vybavenou velkým teleskopem. Oskar a jeho kamarádi to tam milovali. Lucinka slyšela, jak si rodiče dělají starosti, že Oskar tu nebude mít na Vánoce žádné kamarády. Řekla si, že bráška může aspoň pozorovat hvězdy.

Ona sama byla ráda, že tu má Stelu – bylo moc příjemné se s ní zase vidět.

Potom se šli podívat nahoru do patra na své pokoje. Stela s Lucinkou bydlely ve společném pokojíčku až docela nahoře. Byl nádherný – měl dokonce vlastní koupelnu a veliké okno, ve kterém se dalo sedět. Byly v něm dvě postele a na každé byly připravené nadýchané bílé osušky. Venku už se setmělo. Lucinka a Stela

si prohlížely své odrazy v okně, mávaly jim a smály se.

„Ráno uvidíme z pokojíčku přímo na moře," vykládala nadšeně Stela. „Jé, ty jsi s sebou vzala Obejdu a Jmelíka!" zasmála se, sotva si Lucinka vybalila batůžek.

Obejda byl pejsek, do kterého se dalo schovat pyžamko, a Jmelík zase plyšový oslík. Lucinka uložila oba do postele a jako poslední vyndala na noční stolek své nádherné svítící skleněné sněžítko. Vždycky ho touhle roční dobou obestírala kouzla. Každé Vánoce pomáhala sněžící koule plnit Lucince její vánoční přání. Nedovedla

ovšem říct, kdy začne zase zářit a provádět magické kousky, a vlastně ani nevěděla, jestli ve sněžítku ještě nějaká magie zbyla. Většinu času zůstávalo jen pěknou skleněnou koulí s malou chaloupkou v zasněženém lese. Když s ní Lucinka zatřepala, začalo v ní sněžit, a navíc v noci zářila malým světýlkem, které měla Lucinka moc ráda.

„Jestlipak mi letos zase splníš nějaká vánoční přání?“ ptala se v duchu. Dotkla se chladného skla a vzpomněla si na všechna kouzla uplynulých Vánoc. Sněhová koule se nezměnila, ale Lucinka se nevzdávala

naděje. Vánoční prázdniny přece teprve začínaly.

„Jsem ráda, že sis přivezla i sněžítko!“ zasmála se Stela a zatřepala s ním. „Tak ráda se dívám, jak v něm sněží. Kéž by letos o Vánocích zase napadl sníh!“

